

29 Ιουνίου 2016

Διονυσιάτες Γέροντες

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγιον Όρος





Ο γερο-Βιτάλιος ὁ Διονυσιάτης.

Κάποιος ιερέας ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, ὀνόματι Βησσαρίων, ἦλθε καὶ ἐμόνασε ἐν τῇ Μονῇ, τὸ 1880 περίπου, καὶ μετονομάσθη κατὰ τὴν κουρά, Βιτάλιος. Αὐτός, ἔδωσε στὴν Μονὴ 400 λίρες καὶ μὲ αὐτὲς ἐπισκευασαν τὸ Ἀρχονταρίκι. Ἐκοιμήθη τὸ 1895 καὶ κατὰ τὴν ἀνακομιδή του, ἡ κάρα του καὶ τὰ ὑπόλοιπα ὅστα ἦσαν ὄλοκίτρινα, καθαρώτατα.

Ο γερο-Βενέδικτος ὁ Διονυσιάτης.

Ο γερο-Βενέδικτος, ἀπὸ τὰ Βραστά, ἔδωσε στὴν Μονὴ 100 λίρες καὶ τὸν εἶχε ἡ Μονή, Δασοφύλακα εἰς τὸν Μονοξυλίτη. Χάρη σ' αὐτόν, ἐκτισαν τὸ μικρὸ οἴκημα, τὸ παρακείμενο δίπλα τοῦ κονακίου. Στὰ τέλει τῆς ζωῆς του, ἦλθε στὴν Μονή καὶ

ἐπίδειξε μεγάλη καὶ ἀξιέπαινη μετάνοια. Ή κατοικία του ᾧτο εἰς τὰ σκοτεινὰ κελλιὰ τῆς πρώτης κόρδας, κάτω ἀπὸ τὸ Ἕγουμενείο. Ἐκοιμήθη τὸ 1914.

‘Ο γερο-Θεοδώρητος ὁ Διονυσιάτης.

Ο γερο-Θεοδώρητος ᾧτο ψάλτης τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, καλλίφωνος καὶ εὐλαβέστατος.

Ως Γηροκόμος, ἐπὶ μίᾳ τριετίᾳ, ὑπηρετοῦσε ἔναν ἡμιπαράλυτο Γέροντα καὶ γιὰ νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας του, πλάγιαζε παραπλεύρως του εἰς τὸ πάτωμα.

Αὕτος φύτευσε τὶς καρυὲς ποὺ ὑπάρχουν στὸν λάκκο, πρὸς τὸν ὑδρόμυλο. Μέχρι νὰ ῥιζώσουν, μὲ ἔνα ἀσκὸ στοὺς ὕμους του, ἔφερνε νερὸ καὶ τὶς πότιζε. Ἐκοίμηθη τὸ 1902, εἰς ἡλικίαν 78 ἔτῶν.

‘Ο γερο-Καλλίνικος ὁ Διονυσιάτης.

Μεταξὺ τῶν ἄκρων νηστευτῶν καὶ ἀγωνιστῶν πατέρων, οἱ ὅποῖοι ἐνήστευον διαρκῶς, καταλέγεται καὶ ὁ Γέρων Καλλίνικος, ὁ ὅποῖος ἀνεπαύθη τὸ 1903. Ἡτο Ἠρουμάνος εἰς τὴν καταγωγή, καὶ ἐκοιμήθη εἰς ἡλικία 85 ἔτῶν. Οἱ νηστεύοντες τότε πατέρες ᾧσαν 8-10 τὸν ἀριθμό· ἔτρωγαν ἀλάδωτο φαγητό, ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζα τῶν ἀρχαρίων καὶ μετελάμβανον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων κάθε Σάββατο στὸ Κοιμητήριο.

Κάποτε, ὁ Ἠρούμενος Δοσίθεος, πρόσταξε τὸν ἀρσανάρη γερο-Παχώμιο νὰ ψαρέψει γιὰ τὴν ἀδελφότητα. Ἐκεῖνος ὑπάκουει ἀμέσως, ἀλλὰ τοῦ ζήτησε ἔνα βοηθὸ γιὰ νὰ τραβᾶ κομποσχοίνι. Ο Ἠρούμενος, φώναξε τὸν ὑπέργηρο γερο-Καλλίνικο καὶ τὸν διόρισε νὰ πάει στὴν βάρκα καὶ νὰ τραβᾶ κομποσχοίνι. Τοῦ ἀπίγνησε ὁ γερο-Καλλίνικος:

-Μά, Γέροντα, ἔγὼ ψάρια δὲν τρώω. Ἀφησέ με ἐμένα.

-”Οχι, δὲν ἔχω ἄλλον διαθέσιμο. Ἐσὺ θὰ πᾶς καὶ θὰ ἔχεις περισσότερο μισθό, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν τρῶς.

-Νὰ εἶναι εὐλογημένο Γέροντα.

Ἄφοῦ ἔβαλε τὴν συνηθισμένη μετάνοια πῆγε. Καὶ ἔβλεπες ψάρια, ψάρια! Χόρτασε τὸ Μοναστήρι, μέχρι ποὺ διέταξε ὁ Ἠρούμενος νὰ παύσουν τὸ ψάρεμα.

‘Ο παπα-Λαυρέντιος ὁ Διονυσιάτης.

Ο παπα-Λαυρέντιος, ἡμιπαράλυτος ὑπάρχων, ἐπεζήτει τὸν διὰ πυρὸς θάνατον, ὅπως καὶ ὁ συνώνυμός του Ἀγιος καὶ Ἀρχιδιάκονος Λαυρέντιος. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ὅποιο ζητοῦσε, τὸ ἀπόλαυσε, καθὼς στὶς 13 Μαρτίου τοῦ 1899, ἀπανθρακώθηκε στὸ κελλί του, ποὺ ᾧταν παρὰ τὸ Κοιμητήριο, καὶ μόνο μερικὰ μέρη τοῦ λειψάνου του διεσώθηκαν.

Ο γερο-Παχώμιος ό Διονυσιάτης.

Ό γερο-Παχώμιος, πήγε κάποτε μὲ τὸ καίκι στὴν Θάσο, στὰ δύο μετόχια τῆς Μονῆς, καὶ φόρτωσε ἔλιες καὶ λάδι. Ἐρχόμενος πρὸς Ἀγιον Ὄρος, στὴν μέση τοῦ πελάγους, χάλασε ὁ καιρός· βροχή, τρικυμία, βροντές, ἀστραπές, σκοτάδι πίσσα, χαλασμὸς κόσμου! Ἀπελπίσθηκε γιὰ τὴν σωτηρία του καὶ ἄφησε τελείως τὸ τιμόνι καὶ τὸ πλοῖο στὴν διάθεση τῆς ἀφριζούσης θαλάσσης. Πῆρε μόνο τὸ κομποσχοίνι στὰ χέρια του καὶ παρακαλοῦσε τὸν Τίμιο Πρόδρομο νὰ σώσει αὐτὸν καὶ πλοῖο, ὅπως ἔγνωριζε ἐκεῖνος καλλίτερα. Τότε, τὸ πλοῖο, προσάραξε εἰς τὴν Μορφονοῦ τοῦ Ἀγίου Ὄρους, καὶ ἡ πλώρη χώθηκε μέσα στὴν ἄμμο, χωρὶς νὰ πάθει καμμία ζημιά, οὕτε τὸ καίκι, οὕτε τὸ φορτίο μὲ τὸ λάδι ποὺ εἶχε.

Ἄλλοτε πάλι, ὅταν τὸν πονοῦσε τὸ πόδι του καὶ ᾔτο κλινήρης, ἔφεραν ἱατρὸν ἐπιστήμονα ἀπὸ τὴν Μονὴ Ξηροποτάμου πρὸς ἱατρείαν του. Παρ’ ὅλες τὶς προσπάθειες καὶ τὰ διάφορα φάρμακα, δὲν αἰσθάνθηκε καμμία καλλιτέρευση ἢ θεραπεία. Ἀφοῦ ἔψυγε ὁ ἱατρός, καλεῖ τὸν νοσοκόμο Κύριλλο, καὶ τοῦ λέει: «Ἀδελφὲ Κύριλλε, βλέπεις πόσα φάρμακα, ἀλοιφὲς καὶ ἄλλα ἱατρικὰ μεταχειρισθήκαμε καὶ καμμία ὥφελεια δὲν βλέπω. Λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, ἃς κάνουμε διακοπὴ στὰ φάρμακα τοῦ ἱατροῦ καὶ ἃς παρακαλέσουμε τὸν δικό μας ἱατρό, τὴν ἄγιαν Δεξιὰ τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ἐπιθυμῶ νὰ τὴν φέρει ὁ Πνευματικός, νὰ τὴν προσκυνήσω». Ό γερο-Κύριλλος εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν βηματάρη καὶ τοῦ πῆγαν τὴν ἄγια Δεξιά, καὶ τὴν προσκύνησε, κατασπάσθηκε αὐτὴ μὲ πολὺ πόθο καὶ εὐλάβεια καὶ λέει στὸν νοσοκόμο: «Ἀδελφὲ Κύριλλε, ἀφοῦ φέραμε τὸν δικό μας ἱατρό, τὰ φάραμακα τοῦ κοσμικοῦ ἱατροῦ εἴναι περιττά». Ό νοσοκόμος συνεμορφώθη πρὸς τὴν ὑπόδειξη τοῦ Γέροντος Παχωμίου καί, ὡς τοῦ θαύματος!, ὁ γερο-Παχώμιος πῆρε ἀμέσως μεταβολὴ πρὸς τὸ καλλίτερο καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐξῆλθε τοῦ νοσοκομείου τελείως ὡραίος.

Όταν πλησίαζε τὸ τέλος του, εἶδε τὸν διάβολο φανερὰ ὡς ἀράπη, ὁ ὄποιος καὶ τὸν φοβέριζε. Ό γερο-Παχώμιος ηγέρθη μετὰ σπουδῆς ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ τοῦ λέει: «Ἐλα ἐδῶ βρὲ ἀράπη νὰ παλέψουμε, νὰ δοῦμε ποιός θὰ νικήσει τὸν ἄλλον!. Καὶ ἀμέσως ἐτοιμάζετο νὰ παλέψει.

Ο ιερομόναχος Άβέρκιος ό Διονυσιάτης.

Ό γερο-Άβέρκιος ἐκοιμήθη τὸ 1900 σὲ ἡλικάι 83 ἔτῶν. Ἔζησε στὴν Μονὴ περὶ τὰ 50 ἔτη. Τὰ περισσότερα ἔξι αὐτῶν, καλλιγραφοῦσε ἐκκλησιαστικὲς ἀκολουθίες, χαιρετισμούς, παρακλήσεις κ.ἄ.

Στάλθηκε κάποτε στὴν Θάσο, στὰ μετόχια τῆς Μονῆς, μὲ ἄγια λείψανα, περὸς ἀγιασμὸ καί, λόγω ὑπαρχούσης πολυχρονίου ἀνομβρίας, διὰ τὴν ὄποια οἱ κάτοικοι

κατεθλίβοντο, παρεκλήθη θερμῶς ἀπὸ τοὺς Θασίους νὰ τοὺς κάμει λιτανεία. Τοὺς εἶχε πείσει ἐκ τῶν προτέρων, ὁ οἰκονόμος τῶν Μετοχίων, γερο-Μάξιμος, ὁ ὅποῖος τοὺς εἶπε νὰ παρακαλέσουν τὸν Ἀβέρκιο, γιατὶ εἶναι ἄγιος ἄνθρωπος καὶ θὰ τὸν ἀκούσει ὁ Θεός. Καί, ὡς τοῦ θαύματος!, γενομένης τῆς λιτανείας, δὲν πέρασαν 5 ὥρες καὶ ἄρχισε νὰ βρέχει καταρράκτωδῶς.

Αὐτόν, οἱ Κωνσταμονῖται Πατέρες, τὸν ἔξέλεξαν ὡς Ἡγούμενος. Ὁ Ἡγούμενος ὅμως τῆς Διονυσίου δὲν ἔδωσε εὐλογία καὶ ἔτσι ἐματαιώθη ἡ ἡγουμενία του.

Πηγή: agoritikesmnimes.blogspot.gr